

На кон-о гвозди туряха,
Златни талиги вспрягаха
Твои-те деветъ братици
Со деветъ мили снашици,
Со деветъ мъшки дечица.“
Неда сж ъ зарадвала,
Па си ъ дома отишла,
Тѧ двори мете, и пее.
Свекоръ си Неди говори:
„Снашице, Недо хубава!
Е' сега деветъ години,
Не сжмъ тя видель, Недо ле,
Дворови да си пометашъ;
А сега метешъ и пеешъ.
Илъ ти ъ драго, Недо ле,
Че въ село иди паша-та,
Тѧ пряко пречи презъ село,

Тѧ право иде у пазе?“
А Неда му говори:
„Тате ле, дѧ мой свекоре!
Това ми не ъ паша-та,
Нж сж това мой-те братъе,
Тѧ идатъ менъ на госте.“
Свекаръ си Неди говори:
„Снашице, Недо хубава!
Кога си, Недо, знаяла,
Тѧ що ми не сѧ казала,
Зехере да си приготва?“
Па закла члярка биволь,
Наготви манджи 'секакви,
И пусна до деветъ бжчи
До деветъ бжчи со вино,
Десета сж бистра ракия,
Тѧ си госте-то посрещна.

Тодора, Богданъ и Никола.

Мома Тодоро, Тодоро!
Тржгнала ми ъ Тодора
На планина-та на снопе
Съ нейно либе Богдана.
Богданъ Тодори говори:
„Либе, хубава Тодоро!
Земи ми, либе, кабуре
До седемдесетъ и седемъ.“
Послушала го Тодора,
Тѧ му е зела кабуре,
Тѧ ся на снопе отишли.
Минаха поле широко,
Настанаха гора зелена.
Богданъ Тодори думаше;
„Либе, хубаво Тодоро!
Я викни, мома, тѧ запей,
Тая ми песенъ юнашка
Де-то два гласа износи,

А на четири доноси,
Изъ едно гърло два гласа,
Изъ една уста две думи!“
А Тодора му думаше:
„Либе ле Богданъ, Богдане!
Викнала бѣхъ, запела бѣхъ,
Ала не смея, не мога,
Отъ Никола харамѧ,
Че ма напредѧ искаше,
Па мама не ме даде.
Сега го кажватъ, либе ле,
По тая гора зелена
Со седумдесетъ юнаци
Со содумдесетъ и седемъ,
Тѧ ще ма позна по глас-а,
Тѧ ще си прѣко прекасне,
Тебе ще младо погуби,
Мене ще млада да земе.“